

[venster sluiten](#)

VINCENT KOUTERS – 06/06/11, 00:00

Op zoek naar de grens van wat mag.**Rotterdamse Schouwburg, daar t/m 11/6. Marcelles onschuld van Oscar van Woensel door Productiehuis Rotterdam, regie Nataliya Golofastova. rotterdameschouwburg.nl**

Van een orgie van geweld moet je leren houden. Niet elke toeschouwer zal direct staan te juichen na het zien van Marcelles onschuld, een voorstelling van Nataliya Golofastova bij Productiehuis Rotterdam. Afgehakte varkenskoppen, ontblote geslachtsdelen, bloed en porno, dat zijn de basismaterialen waarmee Golofastova aan de slag is gegaan.

De regisseuse zocht naar de grenzen van het toelaatbare op het podium. Ze vond verhalen over seks en geweld en ensceeneerde die in een kil decor: een kasteelinterieur met in het midden een gigantische, hangende tafel.

Deze horrorverhalen dienen te shockeren, grappig te zijn en te verwarren. Soms lukt dat ook.

Oscar van Woensel schreef de tekst in samenspraak met regisseur en acteurs. Hij reeg alle anekdotes aaneen in een verhaaltje. Twee mannen (Jochum ten Haaf en Hendrik Aerts) en een vrouw (Anne Gehring) komen samen in een kasteel voor een 'speciaal arrangement'. Er is sprake van een gedeeld verleden waarover niet mag worden gepraat. Een onderdanige bediende (Annefleur Schep) serveert oesters. Al snel blijkt iedereen psychotisch en loopt alles uit de hand.

Van Woensels tekst refereert aan allerhande transgressieve literatuur uit de vorige eeuw. Een personage doet denken aan de in vrouwenkleren dansende seriemoordenaar uit *The Silence of the Lambs*. Uit *American Psycho* komt een anekdote over levende muizen die via een buis ingebracht worden in een vagina. Maar bovenal is Marcelles onschuld geïnspireerd op Georges Batailles *Histoire de l'Oeil*. De personages hebben dezelfde namen en zijn even losbandig.

Het waarom van al dit geweld blijft lang onduidelijk. Maar de onwaarschijnlijk uitzinnige finale doet vermoeden welke esthetische ervaring Golofastova voor ogen moet hebben gehad. Even gaan alle remmen echt los.

De bediende wordt ontkleed, vastgebonden en een staart omgedaan. De hangende tafel verandert in een enorme schommel die met een angstaanjagende snelheid over het publiek suist met Aerts erop, die van pure extase zijn urine laat lopen. Tegelijkertijd begint Ten Haaf een vieze brabbemonoloog over opengescheurde anussen en grote zwarte pikken.

DJ Von Rosenthal de la Vegaz voert de intensiteit nog verder op door live klassieke muziek te mixen met overstuurde breakbeats.

Bataille was bezeten van grensoverschrijdende rituelen. Dat moet deze laatste scène voorstellen, een theateraal ritueel. Dit wordt benadrukt door de misbruikte bediende. Zodra de storm is gaan liggen, trekt ze rustig haar jurk weer aan en ruimt wat microfoons op. Daarna loopt ze de zaal uit en is het 'speciale arrangement' afgelopen.

Gezegend is de toeschouwer die vervolgens het onbehaaglijke gevoel heeft een grensoverschrijdende ervaring te hebben meegemaakt.

De Persgroep Publishing. Alle rechten voorbehouden.